

[Socialministeren.]

strækkelig Forstand paa at drive, og saa i Løbet af nogle faa Aar stod uden Midler. Derfor er det mere stemmende med dansk Sociallovgivning, at man, hvor det drejer sig om grovere Skader, altsaa højere Grader af Invaliditet, gaar over til fortrinsvis at anvende Rentesytemet, og det sker altsaa efter det Forslag, som jeg i Dag har den Ære at forelægge.

Endelig maa jeg maaske nævne et Punkt, paa hvilket der ogsaa er sket en Udvidelse og vist Imødekommenhed. Forskellige Erhvervs sygdomme, som hidtil har været holdt udenfor Ulykkesforsikringen, er nemlig taget med under denne, medens jeg til Gængæld har frafaldet et Krav, der har været stillet af Regeringen, Kravet om, at der ogsaa skulde ydes Erstatning for Ulykker, som indtraf paa Vejen til eller fra Arbejdsstedet.

Jeg vender mig herefter til det Hovedlovsforslag, som staar tilbage, Lovforslaget om offentlig Forsorg, der skal erstatte en lang Række gældende Love. Det bygger egentlig paa den oprindelige Fattiglov af 1891, der senere er udbygget ved utallige Love om Hjælp uden Fattighjælps Virkning, stadige Ændringer i Fattiglovens § 61, den saakaldte Blindelov, Børnelovgivningen, to Love af 1908, to Love af 1913 og enkelte andre senere Love, dernæst Enkebørnsloven og endelig ikke mindst Hjelpekasseloven, der jo indførte, i alt Fald efterhaanden kom til at indføre, et helt nyt Forsørgelsesvæsen ved Siden af det oprindelige Forsørgelsesvæsen. Samtidig med at tage disse Love op til Behandling var det naturligt ved en samlet Indarbejdelse af Børnelovgivningen under dette System ogsaa at inddrage en helt anden Lov, Værgeraadsloven. Som Følge deraf omfatter Lovforslaget om offentlig Forsorg et meget stort sagligt Omraade. Først og fremmest indeholder Lovforslaget de almindelige Regler om Forsørgelsespligt og Forsørgelsesret, der er væsentlig afvigende fra den gældende Ret. Skulde jeg opregne dem alle, vilde det tage meget lang Tid. De har jo ogsaa i Aarenes Løb været til megen Diskussion i den høje Rigsdag, saa jeg gaar ud fra, at hvis der er Detailbestemmelser, man her ønsker at drøfte, vil det ske, naar de ærede Ordførere faar Ordet.

Formaalet med disse Regler om Forsørgelsesret og Forsørgelsessted har i høj Grad og i første Række været at simplificere. Som man ved, er det saadan i Øjeblikket, at enhver af os skal have en Forsørgelseskommune, og denne Forsørgelseskommune

skal foreligge oplyst ved 18 Aars Alderen, idet der straks efter hvert Barns Fødsel sker Indberetning med paafølgende Fødselsnotering i vedkommende Kommunes Kirkeprotokol om, i hvilken Kommune vedkommende skal høre hjemme, naar han bliver 18 Aar. Nu vil jeg indrømme, at der er flere og flere, der i Tider som disse har trængt til offentlig Hjælp, men det er dog en temmelig urimelig Foranstaltning, at man ved hvert Barns Fødsel for at bestemme, hvor det skal høre hjemme, naar det er fyldt 18 Aar, skal foretage saa vidtgaende Undersøgelser, at man undertiden maa have konstateret, hvor dets Bedstemoder opholdt sig 10 Maaneders Dagen før dets Moders Fødsel, skønt vedkommende maaske aldrig faar Brug for Hjælp. Dette er saa meget mere urimeligt, som Barnet, hvis det har boet 5 Aar efter det fyldte 18de Aar paa et Sted, kan komme til at høre hjemme i Opholdskommunen. Om dette kunde der holdes et helt Foredrag, i alt Fald kunde jeg gøre det; der er ikke saa mange, der kunde det, for man skal næsten være Professor for at kunne forklare hele dette Forhold. Mange Sogneraadsformænd er ogsaa blevet graahaarede før Tiden af de danske Regler om Forsørgelseskommune og Forsørgelsessted og alt dette Kineseri, der hører en svunden Tid til, men som man ikke let har kunnet komme bort fra uden at faa et helt nyt System indført. Dette forsvinder nu, og dermed forsvinder en mægtig Bunke Undersøgelser, Korrespondancer, Forhandlinger mellem Kommuner, Afgørelser af Amter og Ministerier. Det er nemlig ikke alle, der har taget det saa let som en Sogneraadsformand, der en Gang skrev til mig, at han var sikker paa, at han aldrig havde paadraget sin Kommune nogen som helst Udgift som Følge af alle disse Regler, fordi han altid og konstant svarede nej til alle Forespørgsler, om nogen hørte hjemme i hans Kommune, indtil det Øjeblik da den højeste Myndighed havde paalagt ham at anerkende Kommunen som forsørgelsesforpligtet. Saa vidste han, at han ikke havde gjort Kommunen Fortræd økonomisk; men det er jo en besværlig Fremgangsmaade og lidt udenfor de ved Loven tænkte Regler.

Hele dette Kineseri falder imidlertid bort efter de nye Regler, som bestemmer, at man hører hjemme i den Kommune, hvor man har fast Bopæl. Har man ikke en saadan Bopæl, faar Kommunen Refusion af Statskassen, medmindre man hører hjemme i sin tidligere Opholdskommune efter nærmere angivne Regler.